

marguerite iacroy

standaard galerij oostende
kapellestraat 103 - christinastraat 144
13 december '75 - 13 januari '76

Marguerite Lacroix

Biografie

Geboren Haren, 13 - 3 - 1898
Autodidakt

1974 lid van de groep
Eksplorie-Nieuwpoort

1974 Internationale
Prix de la peinture
de la Côte d'Azur (erediploma)

Atelier : Overwinninglaan 9, Koksijde

Individuele tentoonstellingen

- 1947 Brussel,
Paleis voor Schone kunsten
- 1949 Brussel, Galerie Apollo
Antwerpen, Grande Librairie
- 1953 Brussel, Galerie Breughel
- 1957 Brussel, Galerie Breughel
- 1958 Nieuwpoort, Gemeentehuis
- 1959 Brussel, Galerie d'Egmont
- 1962 Brussel, Galerie Cheval de Verre
- 1966 Brussel, Galerie Cheval de Verre
- 1968 Brussel, Galerie Cheval de Verre
- 1971 Brussel, Galerie Angle Aigu
- 1973 Koksijde, Kasino
- 1975 Antwerpen, Standaard Galerij
- 1975 Kortrijk, Standaard Galerij

Het is de gewoonte van vrouwelijke schilders een mannelijk aksent te verwachten. Nochtans bekoort ons niets zozeer als een kunst die ontstaan is uit de intimiteit en een dromerige tederheid. Als de juiste nuance zich dan nog paart aan een intelligente lijnvoering, dan brengen wij graag hulde aan het suggestief vermogen van de vrouw. Dat is het wat een verrijkend oponthoud bij de werken van Marguerite Lacroix ons geleerd heeft. Ze neemt ons mee naar de Azuren Kust of naar het barre Sicilië.

Maar het zijn ditmaal geen toeristische affiches maar sobere evokaties, waarin nochtans het hart van een gevoelige artieste klopt.

In de intimistische interieurs vinden wij als een verlenging van dat verfijnde klimaat terug, dat deze artieste eigen is.

P.C. 1959 (vertaald)

Marguerite Lacroix est venue à la peinture plus tard que ne le font en général les femmes-peintres. Elle a donc un acquis de sensibilité, une réserve précieuse de méditation accumulée. Son art se recommande par conséquent par une absence de mièvrerie, par une profondeur, par une qualité humaine qui font oublier parfois des imperfections techniques. On appréciera le charme particulier de quelques paysages de Provence, d'un jardin aux iris, de deux petits nus, l'un couché, l'autre à la fenêtre. Tout cela est plein d'une tendresse contenue, d'une sorte de sensualité du cœur qui est la marque certaine d'un tempérament généreux. Dépassant le langage des formes et de la couleur, Marguerite Lacroix se penche sur les cheminements secrets de la pensée. Sa composition «La Peur» est à cet égard une œuvre dont les prolongements psychiques attestent la richesse de la personnalité de l'artiste.

Stéphane Rey 1962

Marguerite Lacroix is een ernstige, bedachtzame artieste, die ingetogen luistert naar de geheime stemmen van de natuur. Zij paart mannelijke kracht aan de frisse inspiratie van een jeugdig hart. Een dromerige jongemeisjesnatuur, luisterend naar de roep van de wiewaal, bereid tot elk avontuur, dit lijken mij de sleutels te zijn tot dit oeuvre, waaraan de meditatie bovendien een wonderlijke rijpheid gegeven heeft.

Landschappen met een zeldzame waardigheid, marines van een eenzame grootsheid zijn zovele aanleidingen voor de artieste om uiting te geven aan haar steeds hernieuwde verwondering voor het spektakel van het heelal. Ernstige kunst van grote kwaliteit, die een bijzondere aandacht verdient.

1966 (vertaald)

Aucune profondeur mais quelle puissance d'évocation ! Cette puissance, elle s'exprime encore mieux dans «Flandre», par le travail même de la matière où dominant des tons bruns striés de blanc. Parfois, une échappée : ce sont les blés, gorgés de jaune, qui se gonflent sur leur coteau jusqu'à l'horizon où émergent quelques arbres et la toiture d'une maison ; c'est un bouquet de fleurs aux coloris vifs et frémissants. Mais les échappées sont rares. Marguerite Lacroix en revient vite à ses gris, à ses ocres, à ses olives ; elle en revient à ses constructions. Le corps humain n'échappe pas à la règle. Elle le bâtit avec des teintes neutres, non sans échapper à une certaine gaucherie, l'enferme dans un trait solide bien que gratté, elle le pousse en avant en rapprochant le décor jusqu'à créer l'illusion d'un seul plan. Œuvre d'esthète, sensible certes mais peut-être plus intelligente que sensible. On dirait que l'accord n'existe entre l'artiste et son sujet qu'au moment même où elle a pu le saisir dans le lacet de son croquis.

Mais cela ne serait-il finalement qu'une sorte de pudeur ou de timidité ? On sent en tout cas que l'autorité du métier unit réflexion et spontanéité et si poésie il y a, elle est toujours drue et soigneusement maîtrisée. Marguerite Lacroix a tendance à syliser et cette sylisation va de pair avec la simplification des contours soulignées par des cernes, celle de la couleur disposée par surfaces unies, et aussi l'aplatissement des volumes.

Candide 1966

Marguerite Lacroix is een bescheiden gevoelige artieste. Veel landschappen met huizen en velden, enkele bomen en de wijdse luchten, zoals men die in Vlaanderen vindt. Vreemde naakten, in een oker- en olijftint, opgesteld voor de zee of voor het bos. De kleuren zijn vlak, haast niet bewerkt, soms opgestapeld om diepte te geven, diepte die meer resulteert door de vermenigvuldiging van de plans dan door een perspectivisch effect. Een onbewogen konstruktie ligt aan de basis van haar komposities. Men voelt dat de artieste zorgvuldig haar inspiratie controleert. Niet dat zij het effect najaagt, maar omdat een landschap of een menselijk lichaam voor haar eerst en vooral een bezitname is. Daarom «ontledigt» zij haar schilderij. Als ze huizen schildert, ziet ze niets dan kubus met een voorgevel en een nok. Het beeld zindert niet, ondanks de okers die ze veelvuldig gebruikt, ondanks het zonnelicht. Als ze het strand ontdekt, dan is het vooral het warhout, dat het duinzand belet af te glijden, dat haar boeit. Verder blijft er niets dan het zand, enkele kabinetjes, de eenzame zee en de wijdse lucht.

1968 (vertaald)

In het schilderij «Oostende» heeft Marguerite Lacroix heel haar palet met felle tinten uitgestort, waartussen nochtans een gracieus grijs het geheiligd karakter van de St.-Pieterskerk aangeeft. In andere werken heeft Marguerite Lacroix haar kreten gedempt en spreekt ze een meer vrouwelijke taal. Zij beheerst indrukwekkend het blauw-groen van de zee, zoals de oude Grieken de ogen van hun meest geliefde godinnen blauw-groene tinten gaven. De marines van Marguerite Lacroix hebben een wijdsheid en een diepte die zich verliest in de wazige verte van de horizon, het einde van de wereld, met niets dan lucht en water. Mooie dromen zonder personages, met een ongewone aantrekkingskracht, het hevig verlangen naar een maagdelijke natuur... Elk werk is het onthouden waard. Niets fantastisch maar ook niets lieverigs, niets gemaakt. Alleen datgene waar men naar hunkert na de kwellingen en de vermoeidheid van elke dag.

P.L. 1971 (vertaald)

De zee- en landschapschilder Marguerite Lacroix getuigt van een intimistisch temperament. Soms denkt men, wat de tonaliteit betreft in de landschappen, aan Aimée Martin en, geheel paradoksaal, aan Wolvens (een erg verstilde Wolvens) in de marines. Marguerite Lacroix heeft niet de pretentie de schilderkunst op revolutionaire wijze te vernieuwen, maar ze komt over als een gevoelige artieste, die de kleur weet te beheersen en de plans duidelijk aftekent. Soms is haar werk delikaat, soms machtig en altijd genuanceerd, met parelgrijze lichten die een sereen land oproepen.

La Dernière Heure 1971 (vertaald)

Zij schilderde talrijke landschappen in Sicilië, ook intimistische schilderijen over «gele gordijnen», «ledige zetels», ook portretten, naakten, marines. Over het algemeen overwegen de grijze tinten in regen- en sneeuwgezichten, zelfs naast het golvend goud van de korenvelden. Alles ademt vrede en rust uit in het werk van deze kunstenaress die eerder laat tot deze kunsttak toetrad. Vandaar een zekere rijpheid, diepte en evokatiekraft. Een zekere hang tot stilizeren kan niet worden ontkend, een vereenvoudiging en vervlakken van volumes. Wie een blik wenst te werpen op de Noordzeestranden of de dorpjes uit de Provence vindt zijn gading in het werk van deze kunstenaress, vol verre einders met alleen soms maar de hemel en het water, mooie droombeelden zonder figuren, in een nog maagdelijke natuur.

1973